

efter hvilken Mandskabet øjensynlig var udmattet. Det være sig nu, at Øvelsen var mere eller mindre vel udført — hvorefter jeg sidst af alle skal dømme — Oberstløjtnanten vilde have, at det skulde gøres om igen; Fremrykningen begyndte, men adskillige Soldater faldt besvime om. Det var klart for alle, som kunde se rolig paa Forholdene, at Øvelsen ikke kunde gennemføres. Kaptajnerne Elster og Ulrich, henholdsvis fra 2det og 3dje Kompagni, toge da Mod til sig, gik hen til Oberstløjtnant Sønderøxe og sagde: „Vore Folk kunne ikke mere!“ Oberstløjtnant Sønderøxe skældte og bandede, men indstillede dog Øvelsen og lod blæse Samling; dog etableredes der først Revuemarche, altsaa Parademarche — man tænke sig Parademarche oven paa de udmattede Øvelser; og efter at Mandskabet var saa udmattet, at Kaptajnerne Elster og Ulrich fandt, at de maatte gøre, hvad de sikkert ikke havde gjort uden den allerstørste Nødvendighed og uden at det havde rørt dem i høj Grad at se deres Mandskabs Tilstand, bryde ud af deres Stilling under Fremrykningen og gaa hen til deres Oberstløjtnant og sige: „Hr. Oberstløjtnant, vort Mandskab kan ikke mere.“ Det maa have været en munter Revuemarche under disse Forhold! Klokkerne var imidlertid bleven hen imod 11^{1/2}, og Hjemmarchen begyndte. Under denne faldt den ene efter den anden, Opgivelseerne lyde forskelligt; fra nogle Sider opgives Tallet fra 15—20, fra andre 30—40 Mand. Men mange maatte træde ud af Geledet og naaede ikke ind til Byen med de andre; den ene nogenlunde raske Kammerat maatte slæbe den anden med sig og bære hans Tornyster. Saaledes kom Marodørerne efterhaanden humpende ind til Byen.

Jeg gaar ud fra, at de af mig saaledes fremdragne Træk godtgøre Berettigelsen af min Forespørgsel til den højtærede Krigsminister, og jeg vil gentagende betone, at den er ikke stillet for at rette et Angreb mod Hærens Officerer eller Underofficerer. Jeg gaar endogsaa ud fra, at Officerer og Underofficerer, hvis de ville se ret paa dette Forhold og ogsaa den her foretagne Forespørgsel, ville erkende, at det er rigtigt, at den bliver foretaget. Det er rigtigt, at der bliver Lejlighed til at faa kastet klart Lys over, hvad der her er passeret. Det er rigtigt, for at den sande Kammeratskabsfølelse i Befalingsmandskorpset kan faa Lejlighed til at give sig et godt Udslag derigennem, at det føles som en uafviselig Pligt for enhver brav,

humant tænkende Officer og Underofficer at paase, at hans Kammerater ikke gøre sig skyldige i Myndighedsmisbrug under Udøvelsen af den Gerning, der er paalagt dem. Paa den anden Side finder jeg, at det er rigtigt, at det kommer til at staa klart baade for den højtærede Krigsminister og Befalingsmandsklasserne, at der holdes et vaagent Øje med, hvad der sker; saa at Befalingsmændene faa en Følelse af, at forsømmes Pligten, eller begaas der Overgreb, vil det blive paatalt. Jeg ønsker ikke paa dette Stadium at forfølge Forespørgselen videre, men skal slutte med at oplæse dens Ordlyd, som er følgende:

Har Krigsministeren Kundskab om de Forhold, hvorunder Rekrutuddannelsen foregik ved 8de Infanteri-Bataillon i 1897?

Og i bekræftende Fald:

Er der fra Krigsministeriets Side taget Forholdsregler saaledes, at de da stedfundne Myndighedsmisbrug ikke kunne ventes gentagne?

Krigsministeren (Schnack): Det ærede Medlems Forespørgsel kan jeg straks besvare med at sige, at der har ikke været Krigsministeriet noget Myndighedsmisbrug bekendt ved 8de Bataillons Rekrutuddannelse 1897, og dette ligger ganske simpelt deri, at hvis noget saadant havde været bekendt, vilde det eo ipso være blevet paatalt og straffet. De Bemærkninger, som den ærede Forespørger fremsatte, give mig Anledning til at begynde med at udtale, at jeg paaskønner den virkelig varme patriotiske Udtalelse over for Hæren i det hele taget, som han fremsatte ved at bemærke, at han nærede varm Interesse saavel for dens overordnede som for dens underordnede Personale, og det glæder mig, at han havde Øje for, hvad der jo ogsaa stemmer med Virkeligheden, at Forholdene i Hæren i det hele taget blive bedre og bedre; noget idealt bliver der vel aldrig i denne Verden i nogen Ting. Naar han yderligere vilde vise sin Velvilje ved at udtale den Mening, at han ikke ved denne Forespørgsel vilde have nogen Person tiltalt eller straffet, maa jeg jo straks udtale, at det er *lovligt* umuligt, eller rettere det er fuldstændig umuligt; men jeg gaar langt videre, jeg giver den ærede Folketingsmand for Ribe Amts 3dje Valgkreds (Busk) Ret i, at det er nødvendigt. Er der begaaet Fejl, maa de paatales og vedkommende straffes. Det er altsaa en Selvfølge, at alle de Ting, som det ærede Medlem har fremført, paa det nøjeste ville blive undersøgte. Jeg forventer i denne Retning fuldt